

tartó és bizonytalanságokkal terhelt. Nem csak attól, hogy a lányt egy mosókonyhába száműzte részeges apja a lakásból, hogy rendkívül zárkózott, de amúgy pornómodell és klasszikusbalett-táncos, a férfi meg alkoholista, az apja képét tartja az ágya fölött, és irtózik a családtól. Hanem attól is, hogy egymás elől elzárják belső életüket és múltjukat. Egyébként az olvasó is átélheti, hogy ez mennyire nyomasztó, mert számunkra is csak fokozatosan derül ki hőseink előélete. Ám nem elég, hogy csak fokozatosan, még hiányosan és véletlenszerűen is, például hiába ólálkodik folyton a lány mögött apja sötét árnya, mégsem ehhez kapunk információkat, hanem a férfi apjáról tudunk meg ezt-azt. Sőt a végére már az időrend is teljesen összezavarodik: eltévedünk a történetben. Nem egyszerű könyv, de izgalmas. Érdemes kibogozni.

BUDAI JULIANNA

(Kortárs Kiadó, Budapest, 2002. 1960 Ft)

Papp Attila Zsolt: *A Dél kísértése*

Sorozat a sorozatban – mondhatnánk a FISZ Könyvek kiadójának legutóbbi vállalkozására. Az Erdélyi Híradó Kiadó és a FISZ közös vállalkozása három ifjú erdélyi költőt

ismertet meg a nagyérdeművel. Egyikük Papp Attila Zsolt. Mindössze 23 éves, kötete a karcsúnál is karcsúbb. Borítója kellőképpen tetszetős és absztrakt. Olyannyira absztrakt, hogy e sorok írója tanácstalanságában tartózkodna mindennemű definíciótól ez ügyben. Póriasan szólva: elképzelése sincs arról, vajon mit ábrázol. De szép. Tényleg.

Sajnos a hátsó borítón olvasható versrészlet nem a legjobb reklám az alkotónak: „Mert nincs tárgy, mit megénekelni tudnék, / vagy van tán, csak én nem veszem észre” (*Naiiv époszom*). Önkéntelenül is felmerül a gondolat: ha nincs tárgy, hát nem kell feltétlenül írni. Egy költő és a „mindenáron magatartás” nem mindig fér meg egymással. Ha nem megy éppen, hát nem megy. Előfordul. De mindezt versebe foglalni és kitenni a hátsó borítóra ajánlasként – üzletileg (is) némiképp káros. Az efféle *ars poeticáról* nem is beszélve. 23 évesen a megfáradt, agg, lantot letenni készülő költő képe nem a legjobb ajánlólevél. Sajnos a kötetet fülszövegben ajánló Orbán János Dénes szavai sem keltenek frenetikus érdeklődést az olvasóban. Nélkülöz minden személyes jelleget, és egy kis finomítással akárkinék a kötetén ott díszelgethetne.

Mindezek ellenére mégis érdemes belelapozni a kötetbe, a meglepetés a külsőn után igen kellemes. Korántsem tökéletes, de valóban kellemes. Hozzáteszem, nagyon rit-

ka, ha valaki 23 évesen többet mutat ennél a bizonyos kellemesnél.

Prológ: Papp Attila Zsolt felütése talán a kötet egyik legjobb darabja. Talán e versből egy részlet kompenzálná a borító minden sutaságát. Már itt feltűnik a szerző stílusának néhány jelentős vonása. Szívesen utal más szövegekre, itt éppen Csokonai „reményéből” lop el egy jellemző sort. Ez azonban cseppet sem mesterkélt, előreviszi a szöveget, egy morzsa a kollektív tudattalamból.

Az szövegközi utalás már az első „fejezet” címében visszaköszön: *Pályaudvar blues*. Hallani a háttérből Földes Hobo László rekedtes hangját. E részben kaptak helyet a sikerültebb alkotások. Az azonos című költemény a *Dal Cseh-Bereményi modorban* alcímet viseli, s ez a definíció tökéletesen stimmel. A blues meghatározás már kevésbé. Mindenesetre kedves darab, megvilágítja a szerző játékos stílusát. A szövegek megformálása természetes, a sorok többnyire gördülékenyek. Papp Attila Zsolt láthatóan kedveli a tiszta rímeket, s nem is alkalmazza őket rosszul. Töredezettségű szerkezetűek a soráthajlást tartalmazó versek, a szonettformával azonban remekül bánt a szerző. Szintén jellemző rá a „félszonett”, s ezzel nem kisebb tényt igazol, mint azt, hogy ha az ember igazán szeretné, elfér az egész a félben is.

A kötet lapjairól visszaköszön Odüsszeusz, Shakespeare, Rimbaud, Juhász Gyula, Jim Morrison (szigorúan Hobo fordításában), egy kis kóla és hamburger, némi asztali bor, no és persze a cigaretta. Itt-ott találkozunk Osszián „ködöshomályos” énekével, leginkább cigarettafüstbe burkolva. A szerző stílusa már-már kiforrott, egyedi, játékos, és ami a legfontosabb: könnyed. Nem erőlteti a rímeket, természetesen szövi a verseket a szavak fonalából. A második részben (*Delíra*) már kevesebb a játék és a változatosság, pedig ezek tették az előző ciklust valóban egyedivé. Itt a fő téma a szerelem, ám ebben semmi újat nem mutat a szerző.

A epilógus inkább epilóg (a levégőben). A hátsó borítót igazolja, nem más, mint mentegetőzés. Afféle „bocsánat, hogy verseimmel zavartam” stílusban. Pedig sok jó vers olvasható a kötetben, rosszat meg még Ady is írt. (Mégsem kért ezért elnézést.) Papp Attila Zsolt pedig írjon még sok verset. Jót is és rosszat is. Mindenki, de leginkább a saját modorában. És ne kérjen bocsánatot, az olvasóktól legalábbis ne.

GÁSZ BOGLÁRKA

(*Előretolt Helyőrség Könyvek, Kolozsvár – FISZ Könyvek, Budapest, 2002. 62 o. 980 Ft*)